

K. ANDREJEV:

Bahaški modriž.

ed pšenico na njivi je vzrastel modriž. Poleg njive je držala pot, ki so ob nji cvetele raznovrstne cvetke. Modriž se je prevzetno ozrl vanje in jim rekel: „Čujte, cvetke, jaz sem vzrastel na dobro obdelani njivi, in moji sosedje so neštevilni zlati klasi; tu bom cvetel in bom njihov kralj. — Ve, uboge cvetke, pa cvetete ob cesti med kamenjem in mahom, in vsakdo vas lahko

pohodi.“

Cvetke so molčale in si mislile: „Dosedaj se nam ni zgodilo še nič hudega. Zadovoljne smo, čeprav nismo kraljice kot je modriž, ki si je dal sam to častno ime.“

Na njivo je prišel kmetič plet. Ko ugleda v žitu modriž, ga izpuli iz zemlje.

Cvetke, ki so vzrasle ob cesti, so cvetele dalje in razveseljevale potnike — modriž pa se je posušil v razoru.

Dedkova stava.

„Jutri sveto je Telo;
ali pojdem z vami, dedek,
jutri za procesijo?“
prosil je naš mali Tonček
dedka srebrolasega.

Dedek, srebrolasi starček,
pa so Tončka podražili:
„Sveto jutri je Telo? —
Pa procesije ne bo!
Oj, poglej oblake tam!
Jaz tobaka stavim pipo,
stavim vinčka poln bokal,
da bo jutri padal dež —
in procesije ne bo!“

A prorokovanje dedka
izpolnilo ni se prav nič.
Drugi dan nebo tak jasno
bilo je kot še nikdar,
za procesijo so krasno
Tončka vzeli ded za par.

Pa ko sta prišla domov
od procesije prelepe
Tonček naš in dedek sivi,
rekel Tonček je tako:
„Dajte zdaj tobaka pipo,
dajte vinčka poln bokal;
saj ste včeraž stavili,
da procesije ne bo!“

Dedek pa so se smejali,
pipo si sami našgali,
vinček pili so sami.

Bogumil Gorenjko.

